

РЕШЕНИЕ

№ 3390

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5923** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Т. П. Т. срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община /СО/ по искане с вх.№ СОА19-ГР94-1562/2019г. за завършване на процедурата по отчуждаване.

От фактическа страна в жалбата се излага, че жалбоподателката като наследник на Д. Л. Т. заявила искане до кмета на СО за завършване на процедурата за обезщетяването, определено със Заповед № РД-40-508/27.03.1987г. на председателя на ИК на СНС. Определеното обезщетение било двустайно жилище, което не било конкретизирано по чл.100 ЗТСУ /отм./ и не му било предоставено. Д. Т. притежавал ½ ид. част от сграда и от дворно място, съставляващо имот с пл.№ 12, кв.404 в местността „Б. воденица“, находящ се на [улица]/сега „П. Н.“ № 46. Описаният имот бил отчужден за пробив на „П.С.“. Имотът бил отчужден, но Д. Т. не получил полагащото му се обезщетение, което е с имот, а не парично. Затова намира, че са налице предпоставките на § 9 ПР ЗУТ, с оглед което сезирала административния орган. Липсата на произнасяне в законово регламентирания срок намира, че формира мълчалив отказ, който оспорва с жалбата с искане да бъде отменен и да бъде задължен ответника да се произнесе с административен акт, с който да бъде завършена процедурата по отчуждаването. В съдебното заседание, в което е даден ход на устните състезания, не се явява и не се представлява.

Ответникът по оспорването чрез юрк.Л. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде

отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. При условията на алтернативност възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна С. Д. Т. чрез адв.К. в съдебно заседание, моли за уважаване на жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед № РД-40-508/27.03.1987г. на председателя на ИК на СНС /л.14-15/, на основание чл.95 ЗТСУ /отм./ е отчужден в полза на държавата за улица – пробив „П. С.“, имот пл.№ 12, кв.404, м.“Б. воденица“ с административен адрес [населено място], [улица]. Като собственици на имота са вписани Д. Л. Т. /1/2 ид. част от сграда и 1/2 ид.част от дворното място/; И. Л. Т. /1/4 ид. част от сграда и 1/4 ид.част от дворното място/ и Л. И. Т. /1/4 ид. част от сграда и 1/4 ид.част от дворното място/, живущи на същия адрес. Съгласно заповедта и Протокол № 73/15.09.1986г. на комисията по чл.265 ППЗТСУ /отм./ - л.46 и сл., определената оценка за имота в размер на 14 713,54 лева е разпределена по следния начин: 6 128 лева за Л. И. Т., 4 806,77 лева за Д. Л. Т. и 3 688,77 лева за И. Л. Т.. По отношение на Д. Л. Т. – сам е определено да бъде обезщетен с отстъпване на недвижим имот по нормите на чл.253 ППЗТСУ /отм./ в новостроящ се жилищен блок в „Зона Б-5“ 2 Б – двустайно жилище.

Съгласно писмо изх.№ СР-07-00-26/03.08.1989г. Д. Т. и двучленното му семейство са настанени в едностайно обратно жилище, предоставено целево за обитатели на имоти, отчуждени за „Пробив П. С.“.

С писмо изх.№ 94-Д-17/08.05.1990г. на председателя на Комисията по архитектура и строителство /л.16/ Д. Т. е уведомен във връзка с негова молба за приключване на отчуждителното производство, че по проектостроителната програма на СНС се предвижда обектът да бъде включен за строителство през 1991г. с оглед което ще бъде поканен за избор на конкретно жилище в сградата за предвиденото обезщетение.

Със Заповед № РД-56-277/26.03.1997г. на заместник-кмета на СО /л.23/ е наредено възмездно да се прехвърли на [фирма] правото на собственост върху жилищни обекти в [жилищен адрес] ж.“Л. – В“ – недовършено строителство. Срещу прехвърленото право на собственост [фирма] се задължава да довърши строителството на жилищен блок, да го въведе в експлоатация с протокол образец 16 до 30.08.1997г. и да предаде на СО всички останали обекти в блока, общинска собственост.

Жалбоподателката е депозирала в Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“-СО заявление вх.№ СОА19-ГР94-1562/28.03.2019г. /л.13 по делото/, с което е поискала като наследник на Д. Л. Т. да бъде довършена на основание § 9 ПР ЗУТ отчуждителната процедура по Заповед № РД-40-508/27.03.1987г. на председателя на ИК на СНС. Видно от представеното удостоверение за наследници /л.17/ Д. Л. Т. е починал на 27.07.1995г. като е оставил за наследници С. Д. Т. – дъщеря от първи брак и жалбоподателката Т. П. Т. – втора съпруга. Родената от втория му брак дъщеря М. Д. Т. е починала на 07.09.2016г. и е оставила за наследник майка си – жалбоподателката Т. /удостоверение на л.18 по делото/. Със заявление от 22.04.2019г. е депозирал и платежен документ, удостоверяващ платена такса за административната

услуга.

Съгласно писмо изх.№ РВЕ19-ВК08-728-/3/ от 10.07.2019г. на кмета на Район „В.“-СО /л.102/ за имота на [улица] не е съставян акт за общинска собственост; съгласно действащия план за регулация на кв.25, м.“Пробив [улица], бивш имот пл.№ 12 попада под изградена девететажна офис-сграда. Съгласно приложената на л.103 извадка бившият имот пл.№ 12 попада частично в УПИ II-23 – за офиси и ОО, кв.25 и с другата част – в УПИ VII-25-за озеленяване, кв.25.

От доказателствата, представени с писмо на кмета на Район „В.“-СО /л.115 по делото/ и тези, представени в съдебно заседание на 04.06.2020г. се установява, че имотът, предмет на отчуждителната заповед е завзет и върху него е реализирано строително мероприятие.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по арг. от разпоредбата на чл.145, ал.2, т.1 вр. чл.58, ал.1 АПК, от лице, което е негов адресат и е неблагоприятно засегнато. Страните не спорят, че жалбоподателката е подала заявление, с което е сезирала кмета на СО с искане за приключване на отчуждителното производство. Нередовността на подаденото заявление е отстранена с молба, подадена на 22.04.2019г. Считано от тази дата започва да тече срока за произнасяне на административния орган, който предвид естеството на административния акт е едномесечен, определен съобразно правилото по чл.57, ал.5 АПК или до 22.05.2019г., сряда, работен ден. Съответно липсата на произнасяне в този срок формира мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК, който може да бъде оспорен в едномесечен срок /чл.149, ал.2 АПК/ – до 24.06.2019г. Жалбата, по която е образувано настоящото производство е заведена в деловодството на ответника на 27.05.2019г., т.е. в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Редът за приключване на отчуждителните производства по ЗТСУ /отм./ е изрично регламентиран в § 9 от Преходните разпоредби на Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Съгласно тази правна норма, за отчуждителните производства, започнали при действието на отменените (ДВ, бр. 124 от 1998 г.) разпоредби на глава пета, раздел I от Закона за териториално и селищно устройство, по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30 октомври 1998г., се прилагат отменените разпоредби на Закона за териториално и селищно устройство и отмененият чл.102 от Закона за собствеността – ал.1. Според ал.2 на с.р., в случаите, когато недвижимият имот не е завзет до 30 октомври 1998г., заповедта за отчуждаване и за обезщетяване се отменя и производството се прекратява от кмета на общината със заповед.

От доказателствата по делото по безспорен начин се установи, че имотът на жалбоподателката /на нейният наследодател/, предмет на заповедта за отчуждаване от 1987г., е завзет. Следователно случаят попада в хипотезата, предвидена в ал.1 на § 9 ПР ЗУТ.

Първото условие за прилагане на § 9, ал.1 ПР ЗУТ е отчуждителното производство да не е завършено. То е незавършено тогава, когато или не е издадена заповед по чл.100 или чл.105 ЗТСУ /отм./, когато е било предвидено имотно обезщетение или когато, макар да е издадена такава заповед, конкретизираният имот реално не може да се предаде на правоимащия по независещи от органа обективни причини или когато не е

получено парично обезщетение.

В настоящия случай, от събраните по делото писмени доказателства е видно, че отчуждителното производство по отношение на Д. Л. Т. не е приключило. Той не е получил обезщетение за отчуждения му имот, такова не е предоставено и на неговите наследници. Това обстоятелство не се оспорва и от ответника.

Следователно, спрямо производството по отчуждаване в настоящия случай, по силата на § 9, ал.1 ПР ЗУТ е приложим реда на ЗТСУ /отм./ и чл.102 от Закона за собствеността. Съгласно чл.105 ЗТСУ недвижимите имоти, отчуждени за мероприятия за общините и държавата се завземат, след като инвеститорът обезщети правоимащите. Завземането на недвижимите имоти от инвеститора става по административен ред с мотивирана заповед на органа по чл.95. Безспорно в случая от доказателствата по делото се установи, че от СО са извършвани редица разпоредителни сделки със завзетия имот, но към настоящия момент Д. Т., респ. неговите наследници не са получили дължимото обезщетение, което прави отказа на кмета на Столична община незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалния закон.

Правото на собственост е конституционно гарантирано като се допуска принудително отчуждаване на имоти частна собственост за държавни и общински нужди само при условие, че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин и след предварително и равностойно обезщетение. Макар в ЗТСУ /отм./ да не е регламентиран срок за приключване на отчуждително-обезщетителното производство, то за административния орган е възникнало задължение да се произнесе в едномесечен срок по силата на сезиращото го заявление /поредно/, в конкретния случай подадено от жалбоподателката. Съгласно чл.105 ЗТСУ недвижимите имоти, отчуждени за мероприятия за общините и държавата се завземат, след като инвеститора обезщети правоимащите. Видно от приетите по делото писмени доказателства, изходящи от ответника, мероприятието, за което е завзет имотът е реализирано, но собствениците на отчуждения имот не са обезщетени. Продължаването на процедурата над 30 години категорично не може да бъде възприето като поведение на администрацията, съответстващо на закона.

Предвид изхода на спора на жалбоподателката се следват разноски. Такива обаче не са поискани, поради което съдът не може да ги присъди служебно.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Т. П. Т. мълчалив отказ на кмета на Столична община /СО/ по искане с вх.№ СОА19-ГР94-1562/2019г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на кмета на Столична община за произнасяне по подаденото от жалбоподателката заявление вх.№ СОА19-ГР94-1562/2019г. и довършване на отчуждителната процедура по § 9 ПР ЗУТ в 1-месечен срок от влизане в сила на решението.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: